

Tsaaripoeg, lohed ja kaunitar

Vepsa muinasjutt

Ühel maal elas tsaar. Tal oli oma naisega kolm tütart ja poeg. Poega kutsuti Ivan-tsaaripoeg. Tsaar ja tsaarina vananesid, nad jäid väga-väga vanaks. Ivan-tsaaripoeg ütleski: "Taat, teie surete, aga kuidas meie edasi elame, kuidas elama hakkame?" Õed oli vaja mehele anda. Tsaar ja tsaarina rääkisid: "Nii ja naa, ükskõik, kust tulevad kosilased, neile suvalistele annagi õed mehele, aga ise ära siit maalt naist võta, kusagilt kaugelt, sealt leiad ta."

Nõnda siis isa ja ema, tsaar ja tsaarinna surid, jäi Ivan-tsaaripoeg kolme õega. Sõid ja jõid, elasid. Tõusis äkki tuul, väga tugev tuul. Puhus ja puhus, vaikis ja tuli sinna tarre väga vana mees. Ivan-tsaaripoeg räägib: "Miks sa tulid minu juurde?" - "Nii ja naa, tulin kosja. Sul on kolm õde, kas sa ei annaks ühe mulle mehele." - "Aga miks ei, ma annan. Kelle sa võtad?" - "Ma võtan kõige vanema." Noh Ivan-tsaaripoeg ei andnud õde heameelega, selline vanamees ju oli, väga vana, vilets, aga mis teha: isa käsk oli selline. Kolm päeva jõid viina, pidutsesid. Ivan-tsaaripoeg andis vanema õe mehele ja kolme päeva järel nad pidid ära minema. Läksid välja, astusid uulitsale, muutusid lindudeks ja lendasid minema.

Elasid kolm aastat, Ivan-tsaaripoeg ja need kaks õde, kes olid jäänud. Elasid, jäid vaesemaks. Kosilasi käis palju, iga päev käis, aga Ivan-tsaaripoeg ei andnud neile õdesid, sest taat-memm ei lubanud kohalikele anda, vaid olid käskinud anda võõrastele.

Kolm aastat möödus. Jälle tõusis tugev tuul, mets mühises, oksad langesid, väga tugev tuul. Siis see vaikis ja tarre tuli jälle kosilane - veel vanem taadike, nõder ja habetunud. Ivan-tsaaripoeg küsib: "Miks sa tulid?" - "Aga nii ja nii, Ivan-tsaaripoeg, sul on, nagu räägitakse, kaks õde ja ma kavatsen võtta ühe endale. Kas annad?" - "Noh hüva, annan," ütles see. Näed, tal oli ju vaja teha, nagu taat-memm käskisid, kuigi tal polnud endal tahtmist. "Annan", ütles ta, "kumma õde sa võtad?" - "Ma võtan keskmise." - "Noh, hästi, annan." Tegidki pulmad. Jälle sõid, jõid ja lõbutsesid kolm päeva. Aga ega nad sinna jääda kavatsenud. Tarvis ära sõita. Ivan-tsaaripoeg kavatses neid saatma minna, läksid ja jälle - muutusid lindudeks, lendasid minema.

Elasid jälle sellest ajast, kui see õde oli mehele läinud, kolm aastat, aga esimesest oli juba kuus aastat möödunud. Elasid, elasid, neil juba leib hakkas lõppema. Siis jälle kuulsid - väga suur tuul tõusis, tõeline torm, puid katkes veel hullemini kui eelmine kord. Puhus aknaaluseni ja vaikis. Jälle astub tarre mees, väga-väga tudike, näib, et tal on juba kohus koolda. Tuli siis tarre ja kõneleb Ivan-tsaaripojale: "Nii ja nii, Ivan-tsaaripoeg, räägitakse, et sul on õde. Kas annad ta mulle mehele?" - "Miks ei, annan küll," ütleb, "aga mul hakkab ilma õeta väga-väga halb elu. Mul oli veel kaks õde, needki on mehele antud ei tea kuhu." - "Ah, sa ei tea?" küsis vanamees, aga ei ütelnud ka, kus õed on. - "Noh, heakene küll, kui anda, siis anda, kuigi on viimane," ütles Ivan-tsaaripoeg. Andiski õe mehele, jälle kolm ööd päeva sõid ja jõid, lõbutsesid, aga seal ei hakanud nad elama, õde ja õemees. Tarvis oli ära minna. Aga jälle polnud teada, kuhu lähevad. Nojah, kolm päeva oli lõbutsetud, oli aeg ära saata - ja jälle, nagu välja läksid, muutusid lindudeks ja jälle lendasid ära.

Jäi Ivan-tsaaripoeg üks. Igav oli tal, ei teadnud, kus õed olid. Ta raiskas viimase isast-emast jäänu. Siis oli juba päris halb. Mida teha? Võtta naine? Oleks olnud tulijaid küll - ta oli tsaari poeg ju, aga isa-ema olid keelanud kodukandist naida.

Niisiis mõtles ta: "Olgu, lähen teele, kuhu jalad viivad." Astus metsi mööda, niite mööda, soid mööda. Astub, astub, astub, astub. Tahtis süüa, aga süüa polnud midagi. Istub eideke tee ääres, ta koduni oli kolm versta, aga ei suuda käia, ise nii vilets, suremas. Ootab, et keegi ta püsti aitaks ja koju viiks. Jõudis kohale Ivan-tsaaripoeg, ise väga väsinud ja näljane, aga eideke oli veel rohkem väsinud, suisa suremas. "Tere-tere!" - "Kuhu sa, Ivan-tsaaripoeg, astud?" - "Astun nii ja naa, kuhu jalad kannavad." - "Astu, astu, aga kas sa, Ivan-tsaaripoeg, ei aitaks mind koju? Mul on sinna kolm versta." Ivan-tsaaripoeg oli ise väsinud, aga ütles: "Miks mitte, viin,"

võttis ja kuidagiviisi toimetas eidekese tema taren. Viis ta pärale, eideke söötis-jootis Ivan-tsaaripoega ja andis talle kerakese. "Näe, siin on sulle kerake, Ivan-tsaaripoeg. Lähed edasi õdesid otsima, siis võta kerake, mine selle kerakese järele ja on sul teel kergem." Ivan-tsaaripoeg vaatas, võttis vastu. Eideke ütles veel: "Õues lase veerema ja astu selle järele."

Ivan-tsaaripoeg tänas teda, kummardas ja lahkus. Läks, laskis keral veereda. Kera veeres ees, tema astus järgi. Astus, astus, astus - väsis. Kõht oli tühi, jalanõud katki. Ise söömata, muudkui astus, astus, astus. Märkas järsku - tuli põleb. Kaugelt-kaugelt see paistis. Ta rõõmustas: "Oh, kuidas ma sinna saaksin?" Astus päeva, teise, kolmanda, neljanda, astus nädala, teise, kolmanda. Ja jõudis lossi juurde. Selline loss - kõik hõbedas ja kullas. Ta läks lossi - ja seal, näeb, istub ta vanem õde, istub ja ketrab. Ivan-tsaaripoeg tundis õe ära, õde tundis Ivan tsaaripoja ära. Ütles: "Nii ja naa, Vanjoi," - näed, nii ta kutsus teda, venda ju, mitte Ivan-tsaaripojaks, vaid Vanjoiks - "miks sa siia tulid?" - "Nii ja nii, ma tuln pruuti otsima." - "Kust neid võtta, ei ole siin pruute. Aga istu, söö ja joo." Istus ta, sõi ja jõi, tahtis puhkama heita. Õde aga ütles talle: "Sa ei või puhkama heita, vaid sul on vaja ennast ära peita. Muidu aga mu mees tuleb, - mu mees on kolmepäine lohe - leiab sinu, mõtleb, et sina oled peigmees, tapab sind ja mind." - "Aga kuhu ennast peita?" - "Peida," ütleb õde, "kappi." Noh, hästi, vaevalt vanem õde ta kappi peitis, kui kuulsid, et tuleb kolmepäine. Ja niisugune tuul jälle tõusis, järved ja ojad olid kõik lainetes, mets paindus, loss värises, tõeline torm oli. Tuli lohe selles tormis akna alla, muutus tõeliseks meheks ja astus sisse, ütles: "Oh naine, anna kiiremini süüa. Täna ma raiusin väga palju metsa, väsisin." Aga metsa raius ta selleks, et alet põletada ja vilja sinna külvata. Nii ta ütles: "Väga tahan süüa." Naine tõi kõik paremad söögid, õlut ja viina ka otsis ja tõi. Mees hakkas sööma. Naiselt küsib ta: "Muidu sa söödad mind kehvemini, aga täna söödad nagu pühapäeval. Miks?" - Naine küsib: "Mis sa teeksid, kui su naisevend oleks siin, minu vend?" - "Aga mida ma temaga teeksin. Mitte midagi ei teeks. Nädal otsa võtaksime viina, peaksime pidu," vastas mees. - "Noh, ta ongi siin!" - "Kui on, siis too välja!" Tegi naine kapi lahti: "Vanjoi, tule välja. Ma rääkisin mehega kokku, ta ei tapa sind, ta teab nüüd, et sina oled." Tuli Ivan-tsaaripoeg kapist, õemees tervitas teda: "Kust sa tuled?" - "Nii ja nii, lähen pruuti otsima." - "Pruute ma ei tea," ütleb, "aga nüüd peame pidu nädal otsa." Ta kutsus külalisi, nädal otsa pidasid pidu, jõid viina. Aga pea sa pidu nädal, pea kaks või kolm - ikka on tarvis ükskord ära minna. Ivan-tsaaripoeg - ega ta õe juures võinud elada, vaja oli endale elamist seada. Hakkas Ivan-tsaaripoeg minekule seadma. Õde ütleb: "Ei tea, mida sulle kinkida? Aga säh, võta see sulle, tavaline kanasuleke, sul läheb seda vaja." Jätsid siis jumalaga. Ivan-tsaaripoeg nutab, õde nutab samuti, itkeb.

Asus siis Ivan-tsaaripoeg teele. Tal oli ju kerake, päästis selle jälle teele ja astub järgi. Astub nädala, astub kaks, väsis, riided olid määrdunud ja katkenud, sauna oleks tahtnud, aga tuli edasi astuda. Astub, ise väsinud, läbi metsade, üle niitude, läbi järvede ja jõgede. Äkki märkas: väga kaugel paistab tuli, veel suurem kui eelmine. Astus nädala, teise, kolmanda selle poole - märkas pärale jõudes jälle lossi, veel uhkem oli see, üleni hõbedas, kullas, teemantites. Tuli jälle õue. Koerad kõik päästsid ta läbi, keegi ei haukunud. Astus lossi, seal istub ja ketrab - nii nagu enne olid koonlad, istubki siis koonlalauaga ta keskmise õde ja ketrab. Sõsar vaatas Ivan-tsaaripoja poole, Ivan-tsaaripoeg vaatas sõsara poole - nad tundsid teineteist ära. Juba kuus aastat polnud nad üksteist näinud. Õde ütles: "Kust sa tuled ja kuhu lähed, kuidas sa meid üles leidsid?" Aga Ivan-tsaaripoeg vastab: "Nii ja nii, isa ja ema ei lubanud mul ju kodukandist naida, nõnda ma nüüd otsingi endale pruuti." - "Oi sind, Vanjoi, siin ju pruute ei ole, keda sa otsid. Aga ikka hea, et sa tulid, minagi olin juba igatsema hakanud. Istume rutem sööma." Heakene küll, istusidki, sõid-jõid. Siis ütlebki õde: "Sina, vend, oled hea, aga nüüd on sul vaja ennast ära peita." - "Miks siis peita?" küsib. - "Aga nii ja nii, mu mees tuleb varsti töölt." - "Kes su mees on?" - "Mu mees pole inimene, vaid kuuepäine lohe.

Kui ta sind näeb, siis mõtleb, et mul on tema kõrval teine mees, armuke, tuleb ja tapab su." - "Aga kuhu siis ennast peita?" - "Oot, oot, mul on ilus kapp, sinna poegi peitu. Kappi ta ei vaata, ei leia sind, aga muidu nagu näeb, nii tapab." Nii nad tegidki, läksid esikusse ja vend peitis ennast ära. Vaevalt oli ta peitu jõudnud ja õde jälle oma tuppä ketrama minna, kui kuuleb: mühin, kohin, järve vesi lainetab. Ivan-tsaaripoeg väriseb kapis, sest kardab, mõtleb, et loss variseb kokku. Jälle tuli lohe tormiga akna alla, muutus tavaliseks meheks ja tuli tarre. Tuli tarre ja õde, ta naine, jälle rääkis temaga väga hästi, väga ilusti: "Oi sa mehekene, sa ei tulnud nii kaua, ma ootasin." - "Nii ja nii, ma raiusin palju metsa. On ju kevad, vili tuleb varsti külvata. Noh, ja raiusingi hästi palju metsa maha. Homme on vaja jälle minna, künda ja äestada." - "Hästi, istu nüüd sööma, kõik jahtub ära." Jälle pani naine samovari üles, kõik asjad tõi lauale - kalitkasid, mett, õlut. Mees küsib: "Miks sa muidu söödad mind halvemini, nagu argipäeviti ikka, aga täna söödad nagu pühapäeval?" - "Miks ma söödan sind nagu pühapäeval? Aga ütle, mis sa teeksid, kui siin oleks sinu naisevend, minu vend." - "Mis ma teeksin? Ma pole oma naisevenda ammu näinud, kui ta tuleks, siis kaks nädalat jooksiime viina ja pidutseksime." - "Ah või nii sa ütled! Ta ongi siin." - "Kui ta siin on, siis miks sa teda lauda ei kutsu? Too siia!" - Õde läks kapi juurde, ütles Ivan-tsaaripojale: "Vanjoi", - näed, ta ei ütle Ivan-tsaaripoeg, - "jah, Vanjoi, roni välja, mu mees ei kavatse sind tappa, tule aga." - Astus Ivan-tsaaripoeg tarre, nad kaelustasid ja suudlesid üksteist ja siis pidutsesidki kaks nädalat - kutsusid külalisi ja võtsid viina. Aga Ivan-tsaaripoeg pidi ju ometi endale naise kosima, kuidagi oma elu korraldama. Oli tarvis minna. Heakene küll, jälle asus Ivan-tsaaripoeg tee. Õde ja õemes arutasid: "Mida sulle kinkida? Olgu, kingime sulle rätiku. Säh, võta see, seda rätikut läheb sul vaja." Andis õde rätiku, nad suudlesid, nutsid, itkesid - ning läkski Ivan-tsaaripoeg tee, kuhu vaid jalad kandsid.

Jälle mööda mägesid, soid, läbi metsa, mooda niite, astub, astub, astub. Noh, oli tal ju kerake. Selle päästis ta jälle maha ja selle järel muudkui astus, astus, astus, astus, astus nädala, ja kaks ja kolm. Ja nõnda väsis ta ära, et vaevu veel käis, vaevu käis. Ja jälle märkas: väga-väga kaugel paistab tuli. Noh, ta rõõmustas muidugi. Tuli paistab - ta aimas, et seal elab tema kolmas õde. Hakkas Ivan-tsaaripoeg jälle astuma, jälle astuma - tuli nagu oleks ligemal, natuke ligemal. Astub - astub päeva, kaks, kolm, nädala, kaks, kolm, väsis, surmani väsis, vaevu veel püsis hinges. Siis ta nägi taas lossi. Oi, kui ilus oli loss! Jälle oli kulda, hõbedat, teemante - kõike oli sinna pandud. Ta tuli lossi juurde - ja kõik - koerad ja teenrid - lasksid ta läbi. Ta astus sisse ja märkas: toas ketrab ta kõige noorem õde. Ta vaatas: "Kas see oled sina, õde?" - "Mina!" - Sõsar tundis tema ka ära, hüppas üles: "Ja kas see oled sina, Vanjoi?" - "Mina jah." - "Kuidas sa tulid siia?" küsib õde. - "Nii ja nii," ütleb, "kõnnin, kuhu jalad kannavad. Mul on vaja naine võtta." - "Aga siin," ütles õde, "pole pruute." - "Hästi, aga naist on ikka tarvis!" - "Aga me pole nii ammu näinud, mitu aastat pole näinud. Oota, ma sean sulle söömist." - Seadis õde lauale süüa ja juua, Ivan-tsaaripoeg sõi-jõi, nad ajasid juttu - muidugi, nad ju polnud mitu aastat näinud. Ja jälle ütleb ka see õde: "Vanjoi, sul on vaja ennast ära peita." - "Kuidas nii - ära peita?" - "Peab peitma, sest minu mees on üheksapäine lohe. Kui tuleb ja sind näeb, siis hakkab ta minu pärast armukadetsema ja tapab su ära. Nii et sellepärast sul ongi vaja ennast ära peita, et muidu sa pead surema - ja kes seda tahaks. Kuid kuhu sind peita? Aga Vanjoi, mul on ilus kapp, tema seda kappi ei tea, tule ja kappi peidagi." Noh, nõnda Ivan-tsaaripoeg tegigi. Ta puged kappi, sõsar pani selle kinni - ja vaevu sai ta kapi juurest eemale astuda, et tagasi sinna tuppä minna, kui jälle tõusis tuul, selline hoog, et jälle kõik mets paindus maani, kõik veed volasid lainetena randa, aga Ivan-tsaaripoeg värises kapis - kartis, et ta tapetakse. 9-pealine lohe tuli tormihooga akna alla, langes, kukkus nii ilusti nagu meie kukume - ja muutuski ilusaks meheks ja tuli tarre. Ta naine kõneles talle jälle nii: "Oh sina, mu kallis mehekene, oi sa hea mehekene, miks sa nii kaua ei tulnud?" - "Aga nii ja naa, oli mul palju tööd." Ta naine ütleb: "Oleks siin su naisevend, mis sa temaga teeksid?" - "Aga mis ma teeksin? Kolm nädalat võtaksime viina, pidutseksime - naisevend on ikka naisevend." - "Aga ta ongi siin!" - "Noh, kui ta siin on, siis mine,

kutsu ta siia." - Õde läks, ütles: "Vanjoi, tule kapist välja, läheme tupp. Mu mees kutsub sind." Tuligi Ivan-tsaaripoeg, jälle oma õemehega kaelustasid, suudleisid. Õmees hakkas küsima, kuidas ja kuidas. "Nii ja naa, ma peaksin naise võtma," ütleb Ivan-tsaaripoeg. - "Ei tea, kuidas sellega saab, siin pole pruute. Aga noh, naisevend, eks näe. Nüüd joogem kolm nädalat viina, pidagem pidu. Küll kuidagi läheb korda, kuskilt ikka kosid." Hästi. Nad kutsusid külalisi, kolm nädalat jõid viina, pidutsesid. Aga oli ju tarvis pruuti otsida, minna, ega õe juurde saa ometi jääda, kolm nädalat oli ikkagi möödunud. Noh, Ivan-tsaaripoeg ütles õemehele: "Mul on siit vaja ära minna, vaja endale mõrsja otsida, naine võtta." - "Sul on vaja naine võtta, aga mul on jälle külvitöö ees. Tarvis külvama minna, aitab pidutsemisest. Mine siis pealegi." Nad saatsid ta teele, nutsid, itkesid. Õde ütleb: "Oh, ei tea, mida küll sulle, Vanjoi, kinkida." Tal oli kahju, oma lihane vend ju. Nutab. "Hea küll, võta see pudelike, vahest läheb vaja. Ära ainult pudelikest kaota." - Noh, andis pudelikese, jälle kaelustasid, suudlesid, jätsid jumalaga. Õde jäi maha nutma, Ivan-tsaaripoeg nuttis samuti, aga asus teele.

Astus, astus, astus üle mägede, läbi metsade, soid mööda, väsis ära, kohe väga väsis. Ei teadnud enam, kuhu minna. Äkki meenus talle, et tal on ju taskus kerake. Ivan-tsaaripoeg võttis taskust kerakese, pani maha, et selle järgi sammuda. Ja märkas lõpuks: soode ja merede taga paistab väga suur tuli. "Oot-oot," ütles ta, "lähen selle tule poole." Noh, läkski. Läks, läks, läks - väga väsis ära, vaevalt veel suutis edasi minna. Lõpuks jõudis lossini. Noh, see oli niisugune, et hõbedat ja kuldagi enam polnud, kõik puha teemandid ja briljandid. Ivan-tsaaripoeg astus lossi. Koerad ja teenrid päästsid ta sisse. Ta astus sisse, läks esimesest toast läbi, teisest läbi, kolmandast läbi - neljandas istus oi kui väga ilus neiu ning ketras. Ivan-tsaaripoeg tervitas: "Tere, tere," ütles, "sa ilus neiu." Aga neiu räägib: "Kust sa tulid, Ivan-tsaaripoeg? Ma olen sinust kuulnud. Minu taat ja memm kõnelesid sinust, sa oled tsaari poeg. Miks sa tulid?" - "Aga nii ja naa, ma tulin sulle kosja. Kas tuled mulle mehele?" - "Miks mitte, tulen sulle küll naiseks. Tule, istu mu juurde." Ivan-tsaaripoeg oli lihtsameelne, tuligi. Ta istus ta neiu kõrvale pingile ja nad ajasid juttu. Aga siis vajutas neiu nupule, tõukas Ivan-tsaaripoega - ja see kukkus keldrisse. Kukkus keldrisse, aga seal oli kosilasi mitte üks-kaks, vaid sajakaupa. Neiu oli kõik nad sinna lükanud. Mõni kosilane oli juba suremas, vaevu- vaevu veel hing sees. Nad olid ju söömata seal keldris. See neiu viskas sinna ainult koorukesi ja muud seesugust, pidas neid toiduta. Nii olidki mõned juba suremas, mõni suutis vaevu liigutada. Ivan-tsaaripoeg istus teiste hulka, halb, raske tunne oli tal. "Oh, nüüd küll sattusin..." mõtles, "ei siit minagi pääse. Pole parata, kui ei saa, siis ei saa." Ja äkki tuli tal midagi meelde. "Oot, oot", mõtles ta, "õde andis mulle rätikese. Vaatame, mis rätt see on." Võttis siis räti ja laotas lahti, aga rätis olid kõikisugumatsed söögid, viinad ja sakuskad, õlu ja muu. Hakkas sööma ise ja kutsus teisigi - "Tulge sööge!" Kui palju nad ka sõid, aga söök ei lõppenud. Neil hakkas lõbus, hea hakkas - muidugimõista, nad olid ju süüa saanud. Nad hakkasid häält tõstma, mitte laulma, aga valjusti rääkima. Neiu kuulis ja muutus uudishimulikuks. "Mis see siis on," mõtles ta. "Kuni Ivan-tsaaripoega ei olnud, istusid nad kõik vaikselt nagu hiired põranda all, ära nälgitud, iseenesestki mõista. Aga Ivan-tsaaripoeg tuli ja kõik läksid nii rõõmsaks, ajavad juttu ja... Mis see on?" Võttis ja pistis pea keldrisse see neiu. "Mis teil seal on, kosilased?" küsib ta. - "Aga on meil," vastavad nad, "ilus rätikuke ja see on kaetud söökidega, mis ealeski ei lõpe. Tule sina ka meiega sööma." - "Ei tule," ütles neiu. "Anna sa, Ivan-tsaaripoeg, see rätt mulle, ma siis tulen sulle mehele." Ivan-tsaaripoeg oli ju lihtsameelne, andiski talle oma rätiku. Aga neiu haaras rätiku ja sulges keldriluugi uuesti - ta oli petnud. Teised kosilased hakkasid Ivan-tsaaripoega sõimama: "Mis sa tegid, mis sa tegid ometi, nüüd me sureme nälga!"

Istusid seal päeva, istusid kaks. Ivan-tsaaripoeg oli unustanud, et tal on ju pudelike. Mis seal pudelikeses on? No, mõtles: "Vaatan õige, mis on seal pudelikeses." Vaataski ning tuli välja, et seal

oli väga hea viin. Ja jälle oli see niisugune, mis ei lõppenud. Jõi ta ise ja andis oma kaaslastele. Need jõid ja - noh selline juba on rahvas, olgu vepsa või eesti või karjala - jõid ja hakkasid laulma ning tantsima. Tantsisid ja laulsid siis seal keldris, hing oli jälle sisse tulnud. Aga ilus neiu, see mõrsja, ketras ja kuulis. Ta läks uudishimulikuks. - "Mis see siis on," mõtles ta, "kuni Ivan-tsaaripoja tulekuni olid nagu hiired põranda all, mõni hakkas juba surema. Aga mis nüüd on - lauldakse ja tantsitakse." Ta läks, avas veidi keldriluuki ja vaatas ning nägi, et juuakse pudelist. Tal oli ka tahtmine proovida sellest pudelist ja ta ütles: "Ivan-tsaaripoeg, anna sa see pudelike mulle, ma tulen sulle mehele." - "Ei anna," vastas see, "aga vaat sa lase mind enne tuppä, siis ma annan sulle, aga kuni sa mind tuppä ei lase, ei anna." Neiu lõi keldriluugi kinni, istus ja mõtles. Aga Ivan-tsaaripoeg räägib seal teistele keldris: "Kui ta mind enda juurde päästab ja me magame hakkame nagu mees ja naine, siis teie karjuge "hurraa!". Ma annan teile märku." - "Hea küll, me hüüame!" - Jõid veel pudelist, läksid veel rõõmsamaks, aga seda neitut vaevas uudishimu, nii väga tahtis ta sellest pudelist proovida. Jälle pistis ta pea keldrisse. "Ivan-tsaaripoeg, anna mulle ometi pudelike." Aga Ivan-tsaaripoeg kõneleb: "Nii ja naa, küll ma sulle pudelikese annan, aga sa lase mind tarre." Heakene küll, neiu nõustus. "Tule siis, Ivan-tsaaripoeg, ainult näita mulle, mis pudelike sul on." - "Oota väheke," ütles Ivan-tsaaripoeg ja jälle salaja teistele: "Kui ma üleval olen ja kui me magama heidame ning ma teda emban, siis karjuge "hurraa!" Ma annan teile märku, koputan vastu põrandalauda."

Nii, neiu laskiski Ivan tsaaripoja tuppä. Ivan-tsaaripoeg andis talle pudelikese, ta jõi, läks rõõmsaks, vaatas, et Ivan-tsaaripoeg on selline ilus noormees ja ta mõtleski - "Aga miks mitte minnagi talle mehele." Ta nõustus, hakkas aset valmistama, voodit seadma, aga Ivan-tsaaripoeg ütles: "Ära sea voodit, vaid võta asemeriided ja pane need põrandale." Noh nii. Ja heitsidki asemele, kallistasid ja suudlesid - ja kõik, nagu mees ja naine ikka... Aga need kosilased alt keldrist hüüdsid: "Hurraa, hurraa, hurraa, hurraa!" Noorik küsis Ivan-tsaaripojalt: "Mida need mu ülejäanud kosilased seal karjuvad?" - "Aga sellepärast karjuvad, et meil on täna nagu pulm. Kuigi pulmapidu ei olnud, aga siiski pulm. Nüüd oled sina minu ja mina sinu - kogu eluks. Kõik rahvas igal pool teadku, et sina oled minu ja mina sinu ja et me enam ei lahku." Noh, heakene küll, hea siis hea, jäid magama, tähendab, et enne tegid kõik, mis mees ja naine teevad, ja siis pärast magasid. Hommikul tõusid üles. Noorik pani ahju kütte ja siis tal oli tarvis minna lehma lüpsma. Nõnda ta ütles Ivan tsaaripojale: "Vaata mis, sina, Ivan-tsaaripoeg, oled nüüd minu mees ja ma ütlen sulle, keelan ühte asja: ära kuidagiviisi vaata tare teisele poolele. Sinna on pandud ukse ette lukk ja võti ripub ka seal. Ära aga vaata sinna sisse!" Aga kui ta naine - nüüd oli juba naine, öösel ju koos olid maganud - oli läinud lehma lüpsma, hakkas Ivan-tsaaripoeg uudishimutsema: "Olgu, ma ikka vaatan korraks, mis seal teisel poolel on."

Sellest, millised uued ja hullemad seiklused Ivan-tsaaripoega ootasid naise keelu rikkumise tõttu ja sellest, kuidas kõik lõppes, võite lugeda järgmises numbris.

Kogunud *Kristi Salve*